

пръчката от ръката на хлапака и гръмовит глас избуботи над главите им:

- Ще ви кажа аз на вас как бие даскал Ботъ, калпазани такива!

И жилавата пръчка заигра по гърбовете на хлапаците, които с изплашени викове се разпиляха и спуснаха към класната стая. След миг всички стояха като вкаменени по местата си и не смееха да дишат. Само скритом хвърлиха поглед към вратата. На прага се появи даскал Ботъ. Той водеше за ухото немирния си син. Бузите на палавия артист още пламтяха от получените пресеници. До края на часа Христо стоя изправен при стевата, неподвижен, загледа втренчено в далечината през прозореца, сякаш не виждаше и не чуваше нищо наоколо си. Няколко пъти бащата отправи изпитателен поглед към него. Дали наказанието от предния ден му бе повлияло? Дали момчето не беше нещо болно? Никога Христо не бе стоял толкова дълго време неподвижен. Даскал Ботъ продължи урока по земеописание:

- Огнедишащите планини се наричат вулкани. От техните ждрела изригват подземни огньове. Тия огньове действуват с такава сила, че никак не може да се опише...

Заслушан в интересния урок Христо ту пребледняваше, ту почервяваше. Всяка дума на баща му рисуваше живи картини пред него.

- Веднъж из Везувий изригна такъв страшно висок пламък, че един човек, който се намирал току-речи четири часа надалеко от него, и понеже било нощ, можал да прочете нещо писано в печатна книга. Понякога, заедно с разтопените минерали изхвъркват нагоре и големи камъни, веднъж видяли, че излезнал из една огнедишаща планина такъв голям камък, че можел да има около 60 кантара тежина, полетял нагоре в облаците колкото двеста